

20210613 Roadtrip Zweden 21

20210613 Onderweg vanuit Amsterdam

De motor was net terug van reparatie: Af en toe hoorde je ineens een hele harde klap, daarna sloeg de motor af. Dan moet je hem even met rust laten, vijf minuten stil laten staan. Daarna startte hij weer. Maar het is geen lekker gevoel als je op een snelweg zonder vluchtstrook zit en weet dat de motor elk moment kan afslaan. De motorgarage had het euvel gevonden en de hall sensor vervangen. Dat zou moeten helpen. Niet dus.

In Nederland ging het nog aardig. Af en toe hield de motor even in of sloeg een slag over. Ik weet het aan mijn inbeelding en hoopte dat het niet waar was. Net over de Duitse grens kreeg de motor pas echt kuren. Nu er ook harder gereden mag worden dan honderdtwintig opnieuw dezelfde oude kuren. Tot drie keer toe een harde klap, elke keer sloeg de motor onmiddellijk stil en zat ik zowat met mij kin op het stuur. Bij de derde keer vond ik het genoeg: Zo ga ik niet naar Zweden rijden. Dus heb ik rechtsomkeert gemaakt, terug naar Amsterdam.

Onderweg naar Amsterdam vanaf de Duitse grens ben ik nog vier keer stil gevallen, soms op echt vervelende plekken. Maar goed dus dat ik niet door gereden ben. Inmiddels baalde ik wel, want ik had me verheugd op een mooie motor vakantie. Dat zou helaas niet door gaan. Maar onderweg kreeg ik een plan. Terug in Amsterdam heb ik alles uit de motor gepakt, in een flinke reistas gestopt en ik ben met de bus naar Schiphol gegaan om een leuke stoere huurauto uit te zoeken voor de vakantie. Toch dat vakantiegevoel, niet in mijn eigen Volkswagen Up.

De man aan de autoverhuur balie had er wel lol in. Hij hielp me met uitzoeken, moest wat na bellen, en uiteindelijk kwam ik uit op een Opel Grandland. Niet mijn favoriet, maar iets anders zou er niet zijn. Toen ik met mijn bonnetje in de garage aankwam werd ik netjes naar "mijn" Grandland verwezen. Maar ik zag in de garage ook een aantal Volvo XC40's staan. Glanzend nieuw, wit, stoer. Ik heb de stoute schoenen aan getrokken en gevraagd of die C40's ook beschikbaar waren. Ja hoor, het was een kleine moeite om me om te boeken. Zo gezegd, zo gedaan. Een uur na vertrek thuis stond ik weer voor de deur om mijn tas op te halen en in de immens grote kofferbak te mikken.

Zeven uur nadat ik omgekeerd was, passeerde ik met mijn Volvo de plek waar ik dat gedaan had. Het zou een latertje worden. Toen ik voor de derde (en laatste!) keer de Nederlands/Duitse grens gepasseerd was zonder problemen met COVID en testresultaten en inentingsbewijzen wist ik dat ik in Duitsland in ieder geval kon gaan en staan waar ik wilde. Ik ben bij een tankstation gestopt, heb de Volvo getankt, de wifi opgezocht en een hotel in Lubeck gereserveerd. Nog een paar uur rijden, dan zit de eerste dag er op en heb ik alle vertraging goed gemaakt.

Tijdens het rijden heb ik wel de auto moeten leren kennen. Het is een hyper moderne SUV met allerlei fancy snufjes. Automaat, adaptieve cruise control, navigatie. Een heel gepuzzel om er achter te komen wat nu eigenlijk waar zit. Dat is wel heel erg leuk.

Zo makkelijk als je, COVID in gedachten, de Nederlands-Duitse grens over komt, zo grundlich gaat het inchecken in het hotel. Test laten zien, vier verschillende formulieren invullen, dan pas krijg je je kamer sleutel. De eerste dag ging niet van een leien dakje, maar ik ben wel gekomen waar ik wilde.

20210614 Lubeck, Ibis

Na het wakker worden even de plannen voor vandaag op een klein papiertje van het hotel gekrast: De plaatsnaam "Kolding" en het adres van het hotel in Lund. Voor in de navigatie. Want als ik niet vanuit Lubeck over Kolding rij, dan wordt ik veerboten op gestuurd. En ik wil niet over veerboten, ik wil over de bruggen. Geen hotel ontbijtje vanochtend, dus dan maar een broodje en een koffie in Lubeck bij het voltanken van de Volvo. En onderweg maar weer. Na de eerste dertig kilometer terecht gekomen in dorpjes en files. Er was een snelweg richting Denemarken afgesloten omdat er een gekantelde vrachtwagen met eieren dwars over de weg lag. Er kon niets meer langs. Er moest dus nog even verder door dorpjes en files gereden worden. Daarna kon ik het grote asfalt op. Dat reed lekker door, heerlijk relaxed.

Pats. Op de rondweg van Kopenhagen ineens, bij een relaxed gangetje van net over de 100, een steentje en een ster in de voorruit. Balen. Daar moet ik me later maar druk over maken.

Tot aan de Duits-Deense grens. Dat was best wel serieus. Alles ging over 1 rijstrook. Gelukkig was het niet druk, dus ik was zo aan de beurt. Voor me zag ik dat een man in een hokje langs de kant van de weg vroeg om papieren, dus ik had mijn paspoort en testbewijs al gereed. Maar zo makkelijk kwam ik er niet vanaf: Hij zag kennelijk mijn Nederlandse kenteken, en ik moest onmiddellijk aan de kant van de weg geïnspecteerd worden door collegae van hem. Of ik drugs, wapens of sigaretten bij me had? Nee hoor. Of ze alles mochten doorzoeken? Zeker wel. Alle tassen gingen open, alles werd geïnspecteerd. Er kwam nog net geen hond bij kijken.

En na een flinke rit over Deense wegen ... De Bruggen. Met recht met hoofdletters. Ze zijn heel erg imposant. Later hoorde ik dat de grootste en beroemdste, de Øresund brug, pas dateert uit 2000 of zoiets. Nu rij je in een halfuurtje van Kopenhagen naar Malmö, voor de tijd van de brug was dat een reis die uren of nog langer duurde.

In Lund was het hotel zo gevonden. Ik had geboekt in het Lundia, maar ik had bericht gekregen dat Lundia vanwege geringe belangstelling en COVID gesloten was en dat ik kosteloos was omgeboekt naar het Grand Hotel. Dat heet met recht het Grand Hotel. Alles is Grand. De entree, het gebouw, de atmosfeer. De parkeergarage van het Lundia werd wel gebruikt. De ingang van die garage was even zoeken in het doolhof van eenrichtsverkeer en smalle en opgebroken straatjes en steegjes in de binnenstad van Lund. Maar goed, gevonden. Ik had eerst een kamer met uitzicht op een lelijke binnenplaats, maar die kon ik zonder problemen ruilen voor een kamer met uitzicht op de straat naast het hotel.

Dan mijn nichtje opzoeken. Mijn telefoon heeft kuren: Het lijkt alsof roaming niet werkt, dat zal wel een grapje zijn van mijn werkgever, gemeente Amsterdam, die me deze telefoon verstrekt heeft. Als ik van een wifi netwerk gebruik kan maken, dan kan ik lekker appen, internetten en kaarten bekijken. Daar buiten Helaas. Dat maakt het contact met mijn nichtje wat ingewikkeld, maar we komen er wel uit.

'S Avonds hebben we elkaar gevonden en hebben we gegeten bij de Italiaan. Lekker even bij gekletst over van alles en nog wat. Natuurlijk hebben we ook plannen gemaakt voor de volgende dag.

20210615 Grand Hotel, Lund

Het ontbijt! Je gelooft je ogen niet. Alles wat er bij een hotelontbijt hoort, helemaal niet ontbreekt. Tot en met door de kok vers gemaakte wafels en omeletten. En geen zielige beetjes, maar gewoon stapels en stapels zalm. Dat alles in een van de vele fraaie zalen die dit hotel rijk is. Werkelijk "Grand". Handsdown het best hotelontbijt ever.

Nu op naar het veldstation van Koosje, eens zien wat voor klusjes ze voor haar oom in gedachten heeft. Ze heeft met uitgelegd waar ik me moet melden, op een parkeerplaats in het bos bij Vomb. Dat was vrij makkelijk te vinden. In de verte zag ik haar fiets als staan langs het bospad. Ik liep er heen. Ze was bezig een camera te installeren in een nestkast. Zo werd er automatisch een foto gemaakt van alle keren dat een bonte vliegenvanger het nest in ging om voor de kleintjes te zorgen. Als de camera in de kast zit, dan moet er een poosje geobserveerd worden om er zeker van te zijn dat zowel het mannetje als het vrouwtje weer voor de kinderen gaan zorgen en zich niet laten afschrikken door de klik van de camera.

Na een korte instructie en ingetaped te zijn tegen teken kreeg ik een fiets en kon ik achter Koosje aan fietsen het bos in. Op weg naar de volgende familie. Hier moest een mannetje gevangen en gemeten worden. Dat ging soepel, want het mannetje zal al in de nestkast te wachten totdat Koosje hem zou vangen. Code op de ring noteren, de positie van de ring gecodeerd vastleggen, de lengte van pen 3, nog wat kenmerken gecodeerd noteren en dan mag meneer weer wegvliegen. Ik mocht hem van Koosje overnemen en los laten. Wat een leuke vogeltjes, die bonte vliegenvangers. Ergens tussen de 12 en 14 gram en over het algemeen erg mak. Ik zou in de loop van de dag leren dat er nogal wat verschil zat in het karakter van sommige vogels.

Op andere plekken moesten de kinderen opgemeten worden. Nadat Koosje het voor gedaan had mocht ik daarna de nesten voorzichtig leeg halen. Heel voorzichtig je hand in het nest laten glijden, heel voorzichtig tussen al het gewurm een klein kuikentje er uit tillen en opbergen in een speciaal linnen zakje. Totdat alle broertjes en zusjes in het zakje zaten. Daarna er weer een voor een uit en een voor een alle kenmerken opnemen en noteren. Elke keer weer met je hand in al dat gewurm en heel voorzichtig een kuikentje er uit tillen en weer terugleggen in het nest. Leuk hoor, die kleine warme kuikens die soms braaf en gelaten in je hand blijven liggen, soms wat sputteren en spartelen. Als alles weer in het nest ligt dan even kijken of vader en moeder weer gewoon terugkomen. Dat duurt altijd minder dan een kwartier, daarna hervat het gewone leven zich weer.

Op een paar andere plekken moest een gewone nestkast vervangen worden door een nestkast waar een camera in kan. Kennelijk is het niet de moeite waard om alle nestkasten camera-capabel te maken, dus soms moet je een familie even een nieuwe kast geven. Alle kleintjes er uit, de oude kast van de boom, de nieuwe er voor in de plaats. Koosje brengt het nest over van de oude kast in de nieuwe, ik leg de kuikentjes weer op hun nieuwe plekje. Daarna even observeren, kijken of papa en mama weer terugkomen. Dat is heel erg wisselen. Het ene stelletje kan haast niet wachten en is onmiddellijk terug zodra je een paar meter van de kast af bent. Een ander stelletje vertikt het om terug te komen naar de nieuwe kast. In dat geval zit er niets anders op, de procedure weer omgekeerd herhalen en de oude kast maar weer terug hangen. Dan maar geen foto's.

Het was een heel leerzaam dagje, ik heb heel wat geleerd over de Bonte Vliegenvangers en het werk van Koosje. Lekker door het bos fietsen, hier en daar een klein halfuurtje op de loer liggen en weinig anders doen dan van het weer genieten. Leuk hoor.

Op de terugweg naar Lund nog even langs Carglass geweest, voor dat sterretje in de ruit. Dat was minder leuk. Volgens de norse reparateur moest er eigenlijk een nieuwe ruit in, want het sterretje was te groot om te repareren. Maar goed, hij zou het wel proberen. Donderdag om drie uur kan ik terecht. Ik had gehoopt op een iets grotere en snellere kans op succes, maar goed, ik moet het er maar mee doen.

20210616 Dagje Malmö

Het ontbijt in het Grand Hotel is eigenlijk te Grand. Zoveel lekkers, het is me niet gelukt om niet teveel te eten. Na het ontbijt een rondje gelopen door het centrum van Lund. Ik kwam bij het treinstation terecht. Ik vatte het plan op om met de trein naar Malmö te gaan. Even bij een kaartverkoop machine kijken hoe dat werkt. Snel even naar het hotel op en neer om dingetjes bij elkaar te pakken voor een dagje Grote Stad en op naar het station. Bij de automaat kocht ik een dagkaart en ik vogelde zelf uit welke trein ik moest hebben. Nog even geverifieerd bij een Zweedse dame, voor de zekerheid. Treinen naar Malmö vanuit Lund rijden heel frequent, dus met een paar minuten zat ik in de trein.

Na een ritje van ongeveer een kwartier kwam ik aan in Malmo Centraal. Even om me heen kijken en de uitgang richting stad vinden. En dan langzaam de stad in kuieren. Ik was eigenlijk op zoek naar de hop ON hop off bus, maar die kon ik nergens vinden. Ik denk dat die in de COVID luwte even tijdelijk niet bestaat. De open rondvaartboot bestaat wel. Nou ja, dan maar met de boot. Een vrouwelijke gids zou uitleg geven. De eerste vraag was natuurlijk of er iemand aan boord was die geen Zweeds sprak. Mijn hand ging als enige omhoog. Ik mocht gelijk voorin komen zitten. De gids zou dan na elke uitleg mij een privé uitleg in het Engels geven. Sjik hoor, de VIP behandeling. Het weer is alle dagen hier tot nu toe geweldig. Zo'n rondvaart in een platte open boot is dus heerlijk verkoelend. De rondvaart en de uitleg is nog leerzaam ook, zo leer je van alles over de oorsprong en de verschillende delen van Malmo.

Ik heb nog even gewinkeld in Malmo en mezelf op een nieuwe Rayban zonnebril getrakteerd. Op de terugweg, voor het treinstation, bedacht ik me dat ik een dagkaart in het OV had gekocht. Dat betekent dus dat ik eigenlijk ook naar hartenlust met de bus mag

reizen! Ik heb mezelf getrakteerd op een ritje op de ringlijn, nummer drie. Een ringlijn, dus ik kom vanzelf weer terug bij het station. Zo heb ik toch nog mijn rondrit door de stad. Nou ja, door de buitenwijken dan. Ook nu zie ik wat ik in de rondvaartboot heb geleerd, Malmö heeft allerlei verschillende wijken met verschillende karakters.

'S Avonds heb ik met Koosje een take-out gehaald bij de Max, een fastfood ding op zijn Zweeds, en de tas met eten leeg gegeten in de botanische tuin. Dat is een soort Vondelpark achtig sfeertje, maar dan op zijn Lunds. Alles heel gemoedelijk en kleinschalig. Een heerlijke omgeving.

20210617 Lund naar Vaxjö

Vanochtend natuurlijk, voor het laatst, weer veel te veel gegeten aan het ontbijt in het Grand Hotel. Na het uitchecken even naar de auto op en neer om alle spullen er in achter te laten. Ik zou de dag in Lund doorbrengen in de Kulturen in Lund.

Onderweg naar de Kulturen liep ik langs een telefoonwinkel. Daar heb ik, op aanraden van Koosje, een prepaid telefoonkaart gekocht. Met de telefoon die ik bij me heb van mijn werkgever blijkt ik in Zweden maar weinig te kunnen. Even friemelen met een paperclip, dan kan je de sim kaart vervangen in de telefoon. En dan blijkt dat je met deze prepaid kaart alleen in Zweden kunt bellen, en Koosje heeft een Nederlands telefoonnummer. Ik heb wel ge-sms-t, eens kijken of dat gaat werken. Als dat niet werkt, gaat deze sim lekker terug in de envelop. Jammer maar helaas.

De Kulturen is werkelijk heel mooi. Het was er ook heel erg rustig, er zijn weinig toeristen te bekennen in Zweden. Alle tijd dus om alles op mijn gemak te bekijken. De Kulturen is gestart door iemand, een flinke eeuw geleden, door iemand die aan de universiteit werkte en de cultuur van zijn land wilde beschermen en vastleggen. Hij heeft overal in Zweden allerlei oude huizen van allerlei soorten verzameld en naar Lund gebracht en daar herbouwd. Het resultaat is een kleine veertig verschillende Zweedse huizen uit allerlei verschillende tijden en met allerlei verschillende kenmerken. Huizen, hutjes. Vooral het kerkje is heel indrukwekkend.

En dan de Carglass in Lund. De jongen met wie ik de afspraak maakte is er en een collega van hem. Ergens in de dertig, olijk type. Hij verteld me wat ik al weet: het sterretje is eigenlijk te groot om te repareren. Bij reparatie is de kans 80% dat de ruit alsnog zal barsten. Ik heb met het Nederlandse 088 alarm nummer gebeld en daar tot drie keer toe uitgelegd wat er aan de hand is, dat ik de keuze heb tussen niets doen, het sterretje laten repareren of de ruit laten vervangen. Tot twee keer toe is me niets verteld en ben ik doorverbonden, elke keer weer met iemand die van niets wist. Dat allemaal met een telefoon die ik van een van de twee Carglass jongens geleend heb. Gelukkig, de derde keer had ik iemand die me een advies kon geven: Laten repareren, met het risico dat de ruit barst. De Carglass jongens zijn heel meegaand maar wijzen me opnieuw op het risico. Nou ja, als de ruit barst, dan kan ik alsnog doorrijden naar NL. Dus ik riskeer het er maar op, we gaan repareren. Ik zit nu even rustig te wachten achter een glaasje water. Ik hou mijn vingers gekruisd.

Dan door naar Vaxjo. Het hotel is een redelijk modern geval. Praktisch en comfortabel. Vaxjo is ook een redelijk moderne stad, tenminste, in het centrum. Een redelijk moderne winkelstraat met hier en daar een oud huisje dat dienst doet als boetiekje of als restaurantje. Maar vooral veel modernere winkelpanden. In een van die winkelpanden zat een pub waar ik de voetbalwedstrijd Nederland - Oostenrijk gekeken heb. Biertje er bij, lekker bij de bar hangen, praatje maken met het barmeisje met de ongelofelijk leuke glimlach. Helaas kon ik er de wedstrijd niet uit kijken: Onverbidde wordt er na 2200 geen alcohol meer geschonken, en moet om 2220 de tent leeg zijn. Tja, dan mis je het eind van een wedstrijd die om 2100 begint. Ik heb dus het eind van de tweede helft maar in het hotel gekeken.

20210618 Vaxjo naar Arvika, via Årjäng

Inmiddels heb ik inzet navigatie systeem van de auto de optie "scenic route" gevonden. Dat levert heel mooie ritten op waarbij het racen over snelwegen vermeden wordt. Naarmate ik noordelijker en oostelijker kom wordt het ook rustiger op de wegen. Het zijn vaak van die weggetjes die me aan de omgeving van de Ardèche in Frankrijk doen denken. Daar waar je in Frankrijk de mooie weggetjes moet opzoeken om er dan een halfuurtje over te kunnen rijden, rijd je hier in Zweden uren lang over dergelijke weggetjes. Het verkeer is hier redelijk relaxed. Nu helpt het natuurlijk dat ik ook een redelijk relaxte auto heb: Een flinke stevige automaat met adaptive cruise control. Als ik de snelheid instel, dan rijdt de auto vanzelf naar die snelheid toe. Bovendien remt hij netjes af voor alles wat er voor hem zit, dus eigenlijk hoeft ik weinig te doen. Af en toe, bij een wijzigende maximum snelheid als er niemand voor me zit die remt, zelf afremmen. Als er wel iemand voor me zit die afremt, dan doet de adaptive cruise control het werk voor me. Mocht ik in slaap vallen, dan waarschuwt de auto me luidruchtig, door heftig trillen met het stuur, dat ik de rijstrook onverwachte aan het verlaten ben. Eigenlijk zijn de inhaalmanoeuvres de enige momenten waarbij ik op die lange stukken echt in actie moet komen.

Kortom, het zijn lange ritten die ik mezelf opgelegd heb, maar ik geniet er wel van.

In Årjäng is het inmiddels troosteloos somber weer. Ik heb heel even rond gekeken in het dorpje, maar ik werd er zeker niet vrolijk van. Koosje had deze plaats op haar lijstje "mooie plekken" gezet, omdat ze hier in de omgeving in de weer was geweest met een kano. Dat moet hier ook prachtig kunnen, de omgeving is heel mooi. Maar het plaatsje zelf is te troosteloos voor woorden.

Ik ben hem dan ook snel weer gesmeerd. Even snel kijken waar ik ook een hotel kan vinden, in Arviken wordt het. De rit van Årjäng naar Arviken duurt een uurtje en is heel mooi. Arviken zelf is een leuk dorpje aan de rand van een meer. Het heeft een veel leuker karakter dan Årjäng. Kleine winkeltjes, kleine winkelstraatjes, een ronduit spectaculair haven front en een klein stationnetje.

Het hotel in Arviken is te leuk voor woorden. Het is verspreid over een paar aan elkaar geklonterde gebouwtjes, allemaal uit de jaren 20. Dat vertelde Björn me tenminste, de manager van het hotel. En zo te zien ook het enige personeelslid dat op dat moment aanwezig was. Ik kreeg een hele leuke kamer van hem en ik heb nog een halfuurtje met

hem zitten praten in de lobby over zijn hobbies, het verzamelen van oude auto's en motoren, zijn boerderij op een half uurtje rijden, over het werken op de boerderij en in het hotel, hoe lang hij al bezig was met dit hotel, over de jeugd in Arviken die er genoeg in schept om met de meest vreemd verbouwde auto's zo langzaam mogelijk en zo luidruchtig mogelijk door die ene straat waarin dat kan heen en weer te rijden. Het was een erg leuk gesprekje.

20210619 Arvika naar Gavle

Tja, behalve dan dat het een flinke rit was langs mooie wegen is er eigenlijk weinig te melden over deze dag. Het ontbijt in Arviken was simpel maar doeltreffend. De rit naar Gavle weer lang en mooi. Het hotel in Gavle is een soort jaren-zeventig betonnen kubus. Vlak bij het centrum, dat heeft het hotel dan weer wel voor. Maar voor de rest doet het een gooi naar het meest onpersoonlijke hotel van deze vakantie.

Gelukkig was het wel dicht in het centrum. Het weer was weer wat opgeklaard, dus ik kon buiten op een groot terras van een grote zaak, midden op een plein, kijken op een groot scherm naar de voetbalwedstrijd. Duitsland-Portugal, dus de Zweden en ik hadden niet echt een belang bij deze wedstrijd, dus groot gejoel bleef uit.

20210620 Gavle naar Borgholm

Voor de rit naar Borgholm geldt opnieuw het zelfde: Een flinke rit langs mooie wegen. Ik heb onderweg wel een aantal keren de kaart (jawel, een ouderwetse papieren landkaart) geraadpleegd om te kijken waar ik nu eigenlijk ben. Zo'n navigatie systeem nodigt uit om blindelings de aanwijzingen op het scherm te volgen, zonder enig benul van waar je nu eigenlijk bent.

Borgholm ligt op het eiland Oland. En dat betekent, jawel, eiland. Oland is bijzonder lang gerekt. Onderweg naar het hotel waren er op het eiland ook nog ruim dertig kilometers af te leggen. Het eiland bereik je met de auto over een brug. Opnieuw zo'n indrukwekkend exemplaar. Ik reed het eiland zondagavond op en in het hotel bevestigde de receptionist wat ik al vermoedde: Het eiland is een weekeind bestemming voor de mensen in de omgeving: Voor het weekeind loopt het vol, aan het eind van het weekeind rijdt het meeste verkeer weer van het eiland af. Mij tegemoet dus.

Borgholm is alweer zo'n schattig Zweeds dorpje. Het zal wel ooit een vissersdorp geweest zijn, maar nu is de grootste attractie de jachthaven. Een soort mini-Monaco. Na het inchecken heb ik een klein rondje gelopen en een garnalen cocktail gegeten bij een lokaal restaurantje op het terras. Morgenochtend eens kijken of het kasteel van Borgholm te voet te bereiken is.

20210621 Borgholm naar Vaxjo

De hotel ontbijten in Zweden nodigen altijd uit om teveel te eten. Ook hier. Ik heb lekker buiten op het terras gegeten, in de openlucht. Uitzicht op de haven waar in de loop van het

ontbijt hooguit drie zeilbootjes geluidloos naar buiten gleden. Is het kasteel ook te voet te bereiken? Ja, dat is het, maar niet zonder inspanning. Nu is mijn conditie toch waardeloos, maar in deze hitte ruim drie kilometer lopen en dan ook nog voor een groot deel over een wandelpad door een bos vol moordzuchtige muggen, met als klap op de vuurpijl een hoogteverschil van een meter of vijftig dat over dat pad overwonnen moet worden? Ja, ik heb de ingang van het kasteel gehaald. Best mooi daar boven. Maar ik ben het kasteel niet in geweest: Er stond een on-Zweeds lange rij voor de ingang en ik had het zo wel weer gezien.

De rit naar Vaxjo was zoals ik ze inmiddels gewend was: Lang, mooi. Op de papieren kaart heb ik geprobeerd aan te tekenen welke route ik ongeveer gevolgd heb. In Vaxjo zelf heb ik ingecheckte in hetzelfde hotel waar ik op de heenweg ook geloged heb. Daarna de stad in, op tijd om de voetbalwedstrijd van het Nederlands elftal te kunnen zien in de kroeg.

Helaas, dat vriendelijke barmeisje van de vorige keer werkte vanavond niet. Ik werd wel herkend. Ik heb ook nog even kort met de eigenaar gesproken, die moest vooral wat technische moeite doen om de wedstrijd van Nederland op de schermen te toveren, want de programmering was zonder aankondiging omgegooid. Lekker voetbal gekeken.

Ik ben na de wedstrijd terug gelopen naar het hotel, nog een beetje teleurgesteld omdat dat meisje van vorige keer deze avond vrij was. Vlak voordat ik bij het hotel aan kwam zag ik, een paar honderd meter verder op, boven de bomen uit een kermisattractie in bedrijf. Ik besloot even het hotel voorbij te lopen en te gaan kijken. Om daar te komen moest ik door een park lopen. En middenin het park: Hej! Het barmeisje, in vrijetijdskleding. Ik was te verrast om er veel verstandige woorden uit te brengen. We spraken kort met elkaar en beloofden elkaar weer terug te zien. Dat gebeurt natuurlijk nooit, want we hebben elkaars contact gegevens niet. Jammer, ze had een heel mooie en ietwat brutale glimlach. Ik had er zomaar verliefd op kunnen worden.

20210622 Vaxjo naar Lund

Vanuit Vaxjo ben ik naar Ales Stenar gereden. Een tip van mijn nichtje. Ales Stenar staat ook bekend als het Zweedse Stonehenge. Het is een formatie enorme stenen die in een bepaalde manier gerangschikt zijn, zo dat ze een schip lijken uit te beelden. Ook zijn er allerlei lijnen langs de stenen te trekken die dan weer evenwijdig aan allerlei sterrenkundige patronen lopen. Kortom, niemand weet waarom deze stenen precies zo gerangschikt zijn als ze zijn, maar toeval is het zeker ook niet.

Ik had de rit iets onderschat, het is toch nog wel een flink eind rijden vanuit Vaxjo. Dan niet gelijk stoppen op de toeristen parkeerplaats, maar doorrijden naar het haventje. Daar heb ik de auto geparkeerd en ben de klim naar boven begonnen. Ales Stenar staat op een heuvel boven de haven, een flinke klim. Maar de moeite waard. Het is zeker een bijzondere plek, als je je realiseert dat iemand die stenen daar op deze manier heeft moeten neerzetten.

Van Ales Stenar naar Lund ging vlotjes. Ook omdat het grootste gedeelte een vrij snelle weg is. Ik denk dat het nu gedaan is met de mooie ritten. In Lund nog een COVID test

gedaan en het bijbehorende reis certificaat gehaald, want morgen begint de reis terug door Zweden, Denemarken, Duitsland en Nederland. Gelukkig een negatieve test, geen COVID. Maar dat had ik ook niet verwacht.

Na het inchecken in het Grand Hotel heb ik op het terras van het hotel nog even een garnalen cocktail gegeten. Bij mijn eerder verblijf hier zag ik dat zowat iedereen op het terras vroeg of laat een garnalencocktail eet, dus dat is iets dat ik ook moet ervaren. Die garnalen cocktails zijn niet die zielige drie garnalen in whiskeysaus die je in de Nederlandse restaurants ziet. Nee, het is een groot (ja, echt groot!) bord met heel veel garnalen, sla, van alles, een enorme berg. Niet te missen dus. Ik heb me maar beperkt tot de kleine versie. De ober vertelde me dat het trouwens geen garnalen cocktail is, maar een garnalen sandwich. Waarom? Omdat er, heel, heel diep verscholen onder die enorme grote berg lekkers, een sneetje brood ligt. Tja, logisch.

Ook is Koosje me nog heel even gedag komen zeggen. Veel tijd heeft ze niet, want vanavond is er een soort teammeeting met haar professor, daar wilde ze graag bij zijn. Jammer dat ze zo weinig tijd had: Er waren nog wel wat Zweedse raadsels die ze voor me had kunnen ontrafelen: Waarom rijden die auto's met die hele grote oranje driehoeken achterop zo idioot langzaam over snelwegen? Wat betekent "loppis" nu eigenlijk, want elke boerderij schijnt dat te verkopen? Niet aan toe gekomen dus. Ze vertelde nog even kort over de vogels: Het eind van het seizoen is er nu wel zo ongeveer, de vogels zijn voor het grootste deel uitgevlogen en zullen overwinteren in Afrika. Het zal voor Koosje, nu ze niet zeker is of ze volgend jaar dit werk nog zal doen, ook wel een afscheid zijn. Ik ga zo nog even voetbal kijken in de sportsbar hier op de hoek. En ik ga er zeker niet eten, want het eten daar is verschrikkelijk. En na zo'n garnalen sandwich weet ik niet of ik de komende week sowieso nog veel ga eten.

20210623 Lund naar huis

====//====